

„ormbunkar“, og dette Ord var saa blevet oversat efter dets Ordlyd. Det kan naturligvis være meget behageligt for Redaktører at komme let og billig til en Oversættelse, men om det er behageligt for Forfatterne, er et andet Spørgsmaal — jeg skal minde om den danske Forfatters Udtalelse om at rejse fra Jerusalem til Jericho. Heller ikke for Publikum er det behageligt at maatte, om jeg saa maa sige, drikke saa lidet ren en Vin som den, det faar gennem saadanne Oversættelser. Hvad her er anført om danske og svenske Forfatters Forhold til hinanden, kan naturligvis lige saa fuldt anvendes over for andre Forfattere uden for Norden i deres Forhold til de nordiske Riger. Jeg mener derfor, at uden Hensyn til det egentlig økonomiske er Forfatterretten fuldstændig begrundet derved, at en Forfatter maa være sikret imod at blive oversat imod sin Vilje, hvorved han let udsættes for at blive aldeles mishandlet. Kunstnerretten skal jeg ikke nærmere komme ind paa; den har for Resten tidligere været behandlet her. I Anledning af min Forespørgsel i 1879 blev der senere af mig indbragt et Lovforslag om denne Sag under 24de Maj 1879, men da var Kunstnerretten ikke tagen med, og et Mars Tid senere, den 23de Marts 1880, stillede jeg en Forespørgsel til den daværende Indenrigsminister, under hvem dette den Gang laa. Jeg fik et meget unaadigt Svar; det blev sagt, at der var ingen Trang dertil, og saa længe det ikke kunde bevises, at der var Trang, vilde han intet gøre i denne Henseende. Jeg berørte atter Sagen, da der blev Lejlighed dertil, nemlig da der blev forhandlet om den saakaldte Teaterlov, som vi fik for et Par Aar siden. Jeg stillede da nærmest for at saa Lejlighed til at udtale mig et Endringsforslag, hvorved Regeringen opfordredes til inden 5 Mars Forløb at forelægge Rigsdagen et Forslag til Lov om Forfatterretten, hvorved den hidtil gældende Lovgivning paa dette Omraade samledes og forbedredes, samt med den størst mulige Overensstemmelse med den tilsvarende Lovgivning i de to andre nordiske Riger. Det er det, der er sigtet til i en lille Note under Bemærkningerne til Lovforslaget. Det var den 28de Marts 1889. Det ligger derfor nær for mig at tage Ordet ved denne Lejlighed og udtrykke min Glæde

over, at det gaar mig her, som det saa ofte er gaaet mig før, at naar jeg har stillet en Forespørgsel til den højtærede Minister, saa har jeg næsten altid faaet et meget unaadigt Svar, men ikke des mindre har det vist sig, at i Løbet af nogle Aar har Regeringen selv taget den Sag op. Det kan naturligvis kun glæde mig. Nu er det Spørgsmaal, som for Øjeblikket er mest brændende, det, om Danmark bør slutte sig til den Konvention, som er tiltraadt af adskillige Stater — om det netop er Halvdelen af de civiliserede Stater, som der staar i Bemærkningerne til Lovforslaget, skal jeg lade usagt; det kommer ogsaa meget an paa, hvad man forstaar ved civiliserede Stater. Det ærede Medlem, der først havde Ordet (H. Holm) har allerede nævnt, hvilke Lande i Europa der have tiltraadt Konventionen, og uden for Europa er det kun overordentlig faa. Men derimod have de europæiske Lande tiltraadt Konventionen ogsaa for deres Besiddelser i andre Verdensdele. Det, at Konventionen kun er tiltraadt, at Stater, hvor et af de store Verdensprog tales, og saa af mindre Stater, hvor et saadant Verdensprog i Almindelighed er det overvejende, synes at antyde, at Partiet ikke er ganske lige mellem de Stater, hvor de store Verdensprog tales, og de Stater, hvor der tales et lidet udstrakt Sprog. England har naturligvis tiltraadt Konventionen; der er ikke noget Sprog, der er saa udbredt som det engelske. Om Tyskland gælder, om end i mindre Grad, det samme, ligeledes Frankrig, Spanien — det spanske Sprog er jo navnlig uden for Europa stærkt udbredt — og endelig Italien. Snarere kan det undre, at Belgien har tiltraadt Konventionen, thi i Belgien er fransk og flamsk omtrent lige stærkt, ja, det flamske Sprog er endog overvejende. Det er bekendt, at der i de sidste halvt Hundrede Aar har været en meget stærk flamsk Bevægelse, som har tilbrunget sig store Rettigheder for Sproget, saa det er anerkendt baade som Rets- og Forfatnings-sprog. Det er den største Del af den belgiske Befolkning, der taler flamsk, den Del af Belgien, der ligger nærmest Holland, men Holland har ikke tiltraadt Konventionen, og man kunde derfor vente, at Belgien havde holdt sig tilbage, til Holland kom